

The background is a rich, warm-toned illustration of a tropical sunset. The sky is a gradient of orange, red, and yellow, with stylized clouds. Silhouettes of palm trees are scattered across the scene. Several figures are depicted in silhouette, carrying luggage and walking along a path. An airplane is shown in flight, with a white line trailing behind it, suggesting a journey or migration. The overall mood is one of transition and hope.

Mic Looby

Ráj 2.0

Mladá fronta

Mic Looby
Ráj 2.0

Mladá fronta

Věnováno Rachel, která musela cestovat se mnou.

Copyright © Mic Looby, 2012

Cover illustration © Cat MacInnes, 2009

Translation © Petr Kotouš, 2013

Když nazvete nějaké místo rájem, koledujete si o malér. Pokoušíte osud a čeká vás leda zklamání. Jenže tohle si nejspíše neuvedomili lidé, kteří takhle označili místo, kde žije malý ostrovní národ Magandaniů. Slovo „ráj“ znamenalo kdysi prostě „božské místo“. Dnes má toto označení pro každého jiný význam. Na ráj, jestli tedy existuje, možná tu a tam na Magandě narazíte. Musíte ale hodně dlouho hledat, protože spousta lidí už si tady svůj kus ráje utrhla. Právě tohle se přihodí, když nějaké místo označíte jako Ráj.

Už z nejstarších zmínek o Magandě se dočtete, že reputace tohoto ostrova je docela vachrlatá. Své chronické politické potíže má prý přímo v genech. Turističtí průvodci vám ukážou pláže, na kterých se odehrály dávno zapomenuté bitvy. Řeknou vám, že právě na tomhle místě kdysi vystoupil na břeh onen znovuzrozený dávný náčelník, a právě zde započali jeho následovníci nový život. Někteří lidé dokonce věří, že příslušníci zdejší nechvalně proslulé vládnoucí elity jsou přímými potomky dvou mužů, kteří spolu vedli boj přímo nad jeho pobřežním vorem. Nemůžete ani vystrčit nos z hotelu v Maganda City, aniž byste nenarazili na některou z magandských legend.

Nechme ale legendy na pokoji. Co říkají fakta? Na Magandě, jak víme, se v průběhu století odehrálo několik občanských bouří různého druhu. Šarvátky vedly ke státním převratům, rebelie k revolucím, revoluce ke kontrarevolucím, nepokoje přicházely a odcházely jako monzunové deště. Běh magandských dějin je přerušován halasem politických vášní v tak nepředvídatelném rytmu, jako kdyby nějaký vyšinutý skladatel sázel bez rozmyslu taktové čáry na partituru své nekonečné symfonie.

Popravdě řečeno, tato politická kakofonie není nijak překvapivá. Maganda neměla nikdy moc příležitostí užívat si plodů skutečné nezávislosti. V moderní éře mělo o zemi a její lid zájem mnoho kolonizátorů. Jako první přišli Makasané. Upřímně řečeno, těm šlo akorát o druh sumýšů zvaných mořské okurky. Po nich se objevili Bugové. Ti také chtěli svůj podíl na okurkovém byznysu. Brzy se

do toho ale vložili Holanďané, kteří uzavřeli s Portugalci jistou dohodu. Jenže to zase našťvalo Španěly. A máme tu slavnou bitvu v magandské úžině. Ta nepřímo vedla ke staré dobré urputné koloniální přetahované mezi Američany a Brity. Tipec jí pak pochopitelně zatli Japonci. Od té doby s různým úspěchem přicházeli a odcházeli další různí koloniální páni. A s nimi turisté. Zbytek, jak se říká, je historie.

Už se ale moc nemluví o tom, že Maganda byla jednou skutečně svobodná, i když jenom na pár let. Na začátku devatenáctého století přestala Maganda okolní svět zajímat a trvalo to dvacet nádherně klidných let. Kartograf (pravděpodobně opilý), který maloval oficiální mapu tehdejšího známého světa, totiž na mapě načrtl přímo přes ostrov velké písmeno „T“ ve slově „Tichý oceán“. A jenom díky tomu, že jednu belgickou zásobovací loď odfoukla bouře daleko ze zamýšleného kurzu, byla Maganda znovu objevena; přímo tam, kde celou dobu ležela. Belgičané pojmenovali neočekávaný nález jako „Nový Brusel“, ale zbytek světa to nijak nedojalo. Ostrovy byly překřtěny – trochu zmateně – na Novou Magandu, později vypadlo slovo „nová“, a tak se na mapě opět objevila stará dobrá Maganda. Jakmile svět řekl: „Vítej zpátky, Magando,“ začal si tento zapomenutý tropický kout světa opět užívat plodů jeho zájmu.

Něco z výše uvedeného je zcela určitě pitomost. Ale každý národ musí na něčem stavět. I kdyby to měly být legendy...

FAKTA PRO NÁVŠTĚVNÍKY

Na okraji vkusně revitalizovaného průmyslového předměstí jednoho z nejbáječnějších měst světa leží ústředí nakladatelského impéria SmallWorld.

Mají tam vlastní restauraci a kavárnu na střeše. Mají tam rozlehlé podzemní parkoviště s místy rezervovanými pro management. Mají tam posilovnu a knihovnu. A ve třetím patře, uprostřed počítačového mraveniště, seděla jednoho poklidného srpnového dne těsně před koncem pracovní doby Mithra a nepřítomně se kolébala na růžovém nafukovacím rehabilitačním míči. Vnitřní stěnu její kóje osvětloval obdélník paprsků odpoledního slunce. Oči měla připoutané k monitoru, na uších sluchátka, které pulzovaly v rytmu jungle beatu. Monitorem jejího počítače protékaly tři odstavce textu turistického průvodce. Okolní šum a bzukot rozlehlé společné kanceláře, směs rozhovorů a klapání klávesnic jako by se přenášel sem a tam spolu se skupinkou lidí, která systematicky procházela jednotlivé řady pracovních kójí. Když dorazila k jejímu pracovnímu stolu, nafukovací míč se osamoceně pohupoval uprostřed kóje. Obrazovkou počítače se sem a tam míhala dvě slova: „Vstávej, Mithro!“

Zrzavý muž, který sem skupinu přivedl, přehlédl prázdnou kóji a po tváři mu přelétl mrzutý výraz. „Haló?“ zeptal se. Pod stolem cosi zašustilo.

„Promiňte,“ řekla Mithra, klečící na všech čtyřech. „Mám něco s počítačem. Vydržte chvilku.“ Obrazovka jako na zavolanou zčernala.

Chvilka uplynula. „Ehm...“ zamumlal rozpačitě vetřelec. „Fajn. Počkáme.“

Mithra zůstala na svém místě, rozhodnutá vypudit je odsud tím, že bude rachtat kabely vedoucími ze skříně počítače. Svého postavení však začala brzy litovat, hlavně proto, že si uvědomila, že jí teď určitě vidí na zadek. To tam teď všichni ti lidé stojí a zírají na ni? Všimli si, že zip na její sukni je napnutý víc, než by bylo záhodno? Zrovna dnes ráno, když se soukala do kostýmku, se Mithra rozhodla, že nastal čas odpustit si potěšení z ranní dávky muffinů.

Ještě chvilku počkala a pak konečně svoji skříň opustila.

Jak Mithra pomalu lezla zpod stolu, se zděšením zjistila, že ti cizí lidé tam pořád ještě jsou. Mžourala do světla a snažila se potlačit záupnění. „Ahoj,“ řekla jim a rovnala si sukni.

Podle legendy spatřovali manažeři SmallWorldu v dávných dobách v tomto malebném rituálu způsob, jak pozitivně stimulovat nové zaměstnance tím, že jim budou představovat ještě čerstvější přírůstky. Zaměstnanec číslo 41 tedy vodil od stolu ke stolu zaměstnance číslo 49. Pochopitelně to všechny zainteresované otravovalo, zvláště ty, kteří už tím prošli mnohokrát před tím, ale aspoň to pomohlo mladším i starším juniorům zjistit, jak se kdo jmenuje. Systém „všichni jsme kámoši“. Staré dobré „Čau, tak jak to jde?“. Po pár letech se z toho stalo břemeno obrovských rozměrů, vyčerpávající mnohaúrovňový maraton zdvořilého plkání. Ale management to stále chápal jako cvičení ve vzájemné vřelosti. Z bezpečného odstupu takhle udržovali tradici při životě.

Když tato poslední skupina přešlapovala před jejím stolem, Mithra si náhle vzpomněla na podobnou situaci. Tehdy jako zaměstnanec číslo 1058 měla ona za úkol doprovázet po celé budově nějaké vyzábělé zelenáče s číslem „tisíc a něco“ z australsko-pacifické divize – pokud si dobře vzpomínala – a partu nějakých dalších nervózně se uculujících nováčků.

Chumel nových přírůstků se usmíval jako jeden muž. „Ahoj,“ odpověděli.

„Tak. Tohle je...“ Zrzek civěl na Mithru pohledem plným naděje, pitomě se křenil a třepal jí rukou.

„Tohle je Mithra,“ řekla tak vesele, jak jenom v té chvíli dovedla. Najednou ji zamrzelo, že se před nimi schovávala. Výraz jejich tváří, ta směs strachu a naděje, připomněly Mithře její vlastní začátky ve SmallWorldu. Kolik takových rychlých návštěv mezi jednotlivými kanceláři musela absolvovat, když to byla ona, koho takhle vláčeli po firmě.

„Fajn. Takže Mithro,“ řekl Zrzoun, „rád bych ti představil Robbieho.“

„Raviho,“ poznamenal jeden z nováčků.

„Raviho. Chci říct Raviho. Pardon. Ravi, Mithra. Taky ti chci představit SSS...“

„Simoneho.“

„Simone! Simoneho. Jo. A Grrr... Grrr... Grrrega?“

„Grahama.“

„Jasně. Grahama. No prostě, tohle jsou...“

„Ráda vás všechny poznávám,“ zarecitovala Mithra. „Vítejte ve SmallWorldu. Doufám, že se vám tady líbí.“ Všichni kývali hlavou, souhlasně mručeli a rozpačitě se zubili a po další nekončné chvíli konečně vypochovali ven.

„Díky, Martho,“ šeptl Zrzoun přes rameno, zatímco je postřkoval k další kóji.

„Mithro,“ řekla Mithra a znovu si nasadila sluchátka. To by pro dnešek stačilo.

Den před tím dorazil všem e-mail od vedení a nad pracovními kójemi se rozhostila zlověstná atmosféra. Špatné zprávy, psalo se tam. Doba je zlá, psalo se tam také. Poselství bylo krystalicky čiré: zisky společnosti klesly a SmallWorld bude opět nucen odložit nepatrné zvýšení platů, které rok před tím zaměstnancům slíbil. Mithru to nepřekvapilo. Čekala to horší. Když posílali

tenhle mail posledně, dostalo 90 lidí padáka. Za škrty mohlo cokoliv, od snižování nákladů po prasečí chřipku a terorismus. Lidé méně cestují, tvrdilo vedení, a poprvé v dějinách společnosti šly obchody do háje, místo aby stoupaly k oblakům.

Aby firma nebyla nucená opět propouštět, s politováním musí zmrazit všechny platy. Vedení doufá, že to Mithra pochopí. Pochopila to. Pokud chtělo vedení využít mezinárodního terorismu a podobných věcí jako důvodu k „odstranění mrtvých kusů“, jak tomu říkal jeden redaktor, Mithře to nevadilo. Ona nebyla mrtvý kus. Už měla za sebou tolik různých mizerných míst, aby věděla, že pracovat jako editorka pro SmallWorld není ta nejhorší práce na světě. Jasně, peníze nebyly nic moc, ale jak jí dali najevo během přijímacího pohovoru, pro práci editorky cestovních průvodců neměla žádnou zářivou kvalifikaci. *Ted'* už tomu rozuměla lépe. Měla se tehdy na tom pohovoru zeptat, kdo tedy, k sakru, takovou kvalifikaci má. Lidé, kteří se mohli považovat za kvalifikované editory cestovních průvodců, byli totiž samotní editoři cestovních průvodců. Ne že by na tom záleželo. Ale tohle jim měla říct. Jenže to neřekla. Věděla, o co jim jde. Věděli, stejně jako to věděla ona, že je mladá a nadšená a že se přistěhovala do města teprve před pár lety. Ona ale aspoň pár těchhle MalýchSvětů osobně poznala. Sama vyrostla v jednom takovém zapadákově. Kéž by jim bývala řekla i tohle.

První práci v tomhle městě získala náhodou. Kamarád jejího kamaráda jí pomohl najít práci v jednom nově založeném časopise. Většinu doby se akorát nalévala kávou, ale také napsala pár článků pro jejich webové stránky. Celé to trvalo jenom rok, ale bylo to fajn. Potom pracovala v pekařství, dvou veterinárních ambulancích a v kavárně. A právě v té kavárně si přes něčí rameno všimla pod talířem s florentskými vejci novin s inzerátem. SmallWorld hledá posily. To slavné nakladatelství cestovních průvodců! S pocitem, že stejně nemá co ztratit, se přihlásila, a byla šťastná jako blecha, když zjistila, že prošla písemným tes-

tem. Ze SmallWorldu jí za pár dní zavolali, že první tři kandidáti jejich výběru nemůžou nastoupit tak brzy, jak by potřebovali. Což znamená, že je pro ni okamžitě k dispozici místo v sekci jihovýchodní Asie. Nadšeně se smála tak dlouho, dokud ji nezačala bolet pusa.

Před tím si Mithra představovala centrálu SmallWorldu jako pulzující budovu, kde neustále zvoní telefony, lidé pobíhají sem a tam a předávají si žhavé klepy z celého světa. Ale skutečnost byla jiná. Místo to bylo klidné, meditativní. Nebo spíš komatózní. Uzávěrky se blížily pomalým, plíživým tempem. V onom časopisu redaktoři běhali ze dveří do dveří a neustále tam docházelo k nějakým dramatům. Když odhlédla od občasných vln propouštění, na frontě cestovních průvodců naopak panoval klid. V některých dnech si dokonce musela dávat pauzy, aby se jí nepřihodilo, že vyčerpá pracovní povinnosti. Třeba dnes ráno, tak jako mnohokrát před tím, strávila celou hodinu tím, že hledala na Facebooku svoje staré spolužáky. Zajímalo ji, zda někdo dělá něco zajímavějšího než ona. Nepřekvapilo ji, že nikoliv. Podle Googlu dva dokonce vůbec neexistovali. A další dva vůbec nemusela hledat. Věděla totiž přesně, co dělají – stejně jako ona pracují ve SmallWorldu. Zamračená tvář jednoho z nich, který byl shodou okolností její nadřízený výkonný šéfredaktor, se najednou vytrčila nad stěnou Mithřiny kóje.

Tvář pokynula směrem k telefonu na jejím stole. Mithra vypnula hudbu, která jí hrála v uších, a místo ní uslyšela urputné vyzvánění přístroje. S omluvným pohledem sáhla po sluchátku, a zachmuřená tvář zaplula zpátky za stěnu. Hlas v telefonu jí řekl, aby si přečetla e-mail, který jí právě poslali. Ten hlas bez nejmenších pochyb přicházel z horního patra. Což znamenalo vedení. Rytmus jejího srdce začal pulzovat v rytmu, jaký se před chvílí linul ze sluchátek.

Ten e-mail si musela přečíst třikrát, aby pochopila jeho smysl. Někdo vysoko postavený s ní chce osobně mluvit. „Martho,“

psalo se tam. „Chci s tebou mluvit. Málo času. Za pět minut. Horní patro. Globální Koordinátor.“

„No teda,“ řekla.

„No teda,“ odpověděl nadřízený výkonný šéfredaktor, který se skláněl nad jejím monitorem.

„Mám si dělat starosti?“ Mithra si prohrábla vlasy, aby se zbavila pocitu, že má na hlavě stále nasazená sluchátka.

„Rozhodně,“ řekl její nadřízený výkonný šéfredaktor. Poprvé za celý týden vypadal spokojeně. Měl špatnou náladu celou dobu už od pondělního rána, kdy ukončila jejich kancelářský románěk. Ne že by se jí nelíbil. Potíž byla v jeho naléhání, aby o něm řekli ostatním. Přitom ona si byla naprosto jistá tím, že nejlepší na celém tom tajném poměru je ta skutečnost, že je tajný. Když si upravovala svůj zevnějšek, cítila, že za ní stojí tak těsně, až koleny mačká její nafukovací balón.

„Víš, jakou má přezdívku?“ zeptal se.

„Kdo?“

„Globální Koordinátor. Říká se mu Škrtič.“

„Proč?“

„Protože jeho práce je držet lidi pod krkem. Říká se, že s tou přezdívkou přišel sám. Asi to má být vtip.“

„Moc vtipné mi to nepřipadá.“

„Ne, to asi ne. Ale docela to sedí. To on přišel s tou první vlnou snižování nákladů. Teď to probírá kus po kusu. Víš o tom, že jednu editorku vyhodil jenom proto, že špatně vyhláskovala jedno slovo?“

„Myslíš tu z africké sekce? Špatně vyhláskovala? Napsat na obálce knihy ‚Négérie‘ místo ‚Nigérie‘, to mi nepřijde jako nějaká chybička v pravopisu.“

„Hloupá chyba. Špatně nastavený slovník automatických oprav. To se nám tady stalo každému.“

„Aha,“ řekla Mithra na cestě ven ze své kóje. „Bránil bys ji takhle, i kdyby jí nelezly kozy ven z výstřihu?“

Měl tolik slušnosti, že se zatvářil aspoň trochu zahanbeně, dokonce maličko zčervenal, ale to už byla Mithra uprostřed chodby. Pospíchal za ní.

„Chci tím jenom říct, že tenhle člověk se neovládá. Nedá se mu věřit. Víš o tom, že to on vymazal mezeru v našem názvu? ‚SmallWorld – svět bez prázdných míst.‘ Tohle on dělá. Co to má jako znamenat?“

Mithra potlačila obdivnou grimasu, která se jí drala do tváře. Tahle poslední informace pro ni byla novinkou. Zastavila se před skleněnými dveřmi do kuchyňky a v jejich odrazu si rukama přehladila faldíky na sukni. Žaludek jí vřel nervozitou. Hlas jejího přímého nadřízeného k ní přicházel jakoby z dálky.

„Jeden kolega výkonný šéfredaktor mi říkal, že Globální Koordinátor dříve pracoval pro OSN, a že když nastupoval do SmallWorldu, tak šel s platem o polovinu dolů. Prý to udělal proto, že v nás věří. A protože už je holt prostě takový. Ale také se říká, že tuhle historku o svém platu rozšířil sám. Protože takovýchle je on také...“

„Dobře. Budu si dávat pozor.“

Odmlčel se a pak se k ní naklonil, zatímco procházeli kolem další stěny oddělující kanceláře.

„Tak už sis to promyslela?“ zeptal se.

„Co jsem si měla promyslet?“

„Víš přece,“ pokračoval zuřivým šepotem. „Nás dva.“ Okolo proplul nějaký pár, drželi se za ruce a nesli si krabice s obědem.

„Ne,“ řekla Mithra a rázným krokem se blížila ke schodišti. Pronásledoval ji dál a pokoušel se jí odříznout cestu.

„Nechápu, čeho se tak bojíš,“ řekl jí. „Stejně to o nás všichni vědí.“

„Vážně? A odkud to asi vědí?“

Pokrčil rameny. „Prostě to tak je. Něco takového se tady nedá utajit.“

Stoupala po schodišti a v duchu sprostě klela. Pořád supěl za ní a na konci schodiště před vstupem do horního patra ji předběhl.

„Jenom chci, abys věděla,“ prudce oddechoval, „že ať se stane cokoli, miluju tě.“

„Cože? Jak jsi na tohle přišel?“ marně se pokoušela ztlumit hlas. „Dej mi pokoj!“

„Mithro, prosím!“ Také on skoro křičel. „Proč mi tohle děláš?“

„Protože,“ zasýčela, „jsi ženatý. Ty pitomče.“

„No a?“

„No a? Máš ženu a tři děti!“

„Hele, o tom jsme přece mluvili. Víím skoro určitě, že jedno to dítě není moje!“

„Musím jít.“

„Počkej! Takže jsou jenom dvě! Mám jenom dvě děti!“ Dvěma prsty za ní bodal do vzduchu, zatímco se Mithra vzdalovala. „Před láskou nemůžeš utéct, Mithro!“ volal.

Vrazila hlavu mezi ramena a ještě zrychlila. Teď už křičel. Před ústa si dal dlaně jako tlampač a hulákal za ní. Jeho slova ji pronásledovala halou, ruch v kancelářích utichal, klapání klávesnic a rozhovory umlkly, jako kdyby se celá budova zastavila a poslouchala, co se děje.

EKONOMIKA

Než Mithra vstoupila do kanceláře Globálního Koordinátora, ještě se na chvíli zastavila. Zhluboka se nadechla a znovu si uhladila sukni.

Sice jí možná byla trochu těsnější, než by se jí líbilo, ale přece jen to byla její oblíbená. Zatím se ještě nestalo, že by se něco úplně podělalo, když ji měla na sobě. Snažila se přesvědčit samu sebe, že je to dobré znamení, když zpoza dveří z mléčného skla nějaký mužský hlas přikázal: „Pokračuj!“

Mithra se vplížila dovnitř. Muž, který seděl za stolem, se na ni ani nepodíval. Před sebou měl tablet, do kterého soustředěně ťukal něčím, co vypadalo jako přerostlé zubní párátko. Toho muže okamžitě poznala. Vídala ho, jak klusal kolem její kanceláře ze schůzky na schůzku, byl to jeden z mála lidí ve firmě, který měl na sobě pokaždé oblek. Na rozdíl od většiny mužů z jejího oddělení tenhle nebyl bledý a nepůsobil vyděšeně. Naopak, vždycky byl opálený a nosil se pěkně zpříma. Podle samozvaných soudkyň z Mithřina oddělení to byl jediný muž z celé firmy, jehož skóre se blížilo k úrovni „sexy“.

Mithra zaplula do jedné ze dvou židlí, které v kanceláři stály, a přejela si prstem přes ustarané obočí.

„Pokračuj,“ zopakoval ten muž.

Zmatená Mithra se ohlédla.

„Vyměnit!“

Mithra si poslušně přesedla na druhou židli.

„Další!“ zašermoval párátkem ve vzduchu. Mithra se začala zase zvedat.

„Zpátky! Zpátky!“ Muž zapíchl párátka do obrazovky a po-
díval se na Mithru. „Rozumíte hlasovému ovládání počítače?“

„Já?“ odpověděla mu. „Ne. Já jsem Mithra. Oddělení jiho-
východní Asie.“

Mužova pozornost opět sklouzla k malému přístroji na stole
a mlčky na něm ulpěla o něco déle. Když k ní opět vzhlédl, jeho
obličej postrádal jakýkoliv výraz.

„Dobře,“ řekl. „Představovat se asi nemusím. Fajn. Takže...
Jak se daří vašim?“

„No... naši se mají fajn,“ řekla.

„A co váš přítel? Máte přece přítele.“

„Ani ne. Totiž...“

„Slyšel jsem, že prý chodíte s vaším výkonným šéfredakto-
rem.“

„Tohle vám řekl? Tak to vám musím vysvětlit. Víte, on a já,
my jsme...“

„Prosím,“ zastavil ji. „Raději ne. Nemáme moc času. Půjde-
me rovnou k věci. O osobních radostech si povíme jindy. Tak
co máte na srdci?“

„Já myslela, že je to opačně.“

„Pardon?“

„To vy jste mi volal. Vy jste mi psal.“

Otočil se od ní k oknu, které nabízelo ničím nerušený pohled
na okolní trpytící se skleněné věže. Mithra předpokládala, že se
od ní čeká, aby pokračovala, jenže neměla jak. Připadala si jako
v pasti, jako kdyby vyšplhala někam vysoko a teď nevěděla, jak slézt.

„Potřebuji víc,“ prolomil nakonec ticho Globální Koordiná-
tor.

„Potřebujete víc?“

„Víc informací. Kdy jste dostala ten e-mail?“

„Aha.“ Mithra se podívala na displej svého telefonu. „Před
pěti minutami. Psalo se tam, že mám okamžitě přijít. Všeho
nechat a okamžitě nahoru.“

„Tak takhle to je.“ Zavřel oči a začal si masírovat spánky. Přitom zhluboka vydechoval. „Mmmmm.“ Najednou tleskl a prokřupnul si klouby na prstech. „Jasně. Už jsem s tebou. Tolik jasnejch známek, tak málo času. Ale tohle se musí vyřídit hned. Něco takového by tě ani nenapadlo. Jenže...“

„Mám padáka?“ vyletělo z ní.

Globální Koordinátor zmlknul a upřel na ni pohled, ze kterého se nedalo vůbec nic vyčíst. Mithra se honem snažila vyplnit trýznivé ticho, které se v kanceláři rozhostilo. „Ale jestli chcete, abych se víc snažila, tak já určitě můžu. Totiž, ne že bych se teď nesnažila. Fakt dělám, co můžu... sleduju trendy. Jestli ode mě chcete lepší výsledky, tak to je jenom v pořádku. Můžu pracovat ještě víc. A můžu taky převzít víc odpovědnosti. Akorát že...“ Ztratila se. Jedno jeho perfektně upravené obočí se skoro neznatelně pozvedlo. Znovu se nadechla. „Mně rozhodně nevadí, když mi chodí představovat nové zaměstnance. Jestli si myslíte, že jo, tak ne. Vážně. Někdy mě to akorát trochu ruší – teda ne moc, jenom trochu –, jak je k nám vodí trochu moc často. Ne že bych se nerada seznamovala s novými lidmi. To vůbec ne. Naopak. Vy si asi myslíte, že...“ Zase se zplihle zasunula do židle. „Takže mám padáka?“

Místo odpovědi se na ni zešíroka usmál. Jeho ruce spočívaly klidně na stole s prsty do sebe propletenými. Najednou začal pomalu zvedat levou ruku, až se dlaní dotkl pravého spánku, a zase ji položil na stůl. Potom zopakoval stejný cvik, který byl nejspíše součástí nějaké stolní verze jógy, také s pravou rukou. „Padáka! To je tak negativní slovo!“ řekl. „Dokud jsem ve Small-Worldu já, tak se tady padáky dávat nikomu nebudou. Padáky ať si letí někam jina. Vysvětlím ti, o co jde. Ty také poletíš někam jina.“

Mithřina tvář změnila barvu z červené na smrtelně bledou. „Já? Ale proč? Můžu vědět, proč?“

Hračka na stole opět připoutala jeho pozornost. Vypadalo to, že už jí všechno odpustil. Natočil si tablet před sebe, jako

kdyby to bylo zrcadlo. „Jak asi víš,“ řekl, „my všichni ve Small-Worldu si uvědomujeme, že je potřeba něco změnit. Musíme se chovat proaktivně a orientovat se na výsledky. V souladu se střednědobou strategií podnikáme jistá progresivní opatření, díky nimž lze pozitivně reagovat na negativní tendence, které trh vykazuje. Ekonomické klima v současnosti...“

„Takže je to kvůli tomu, jak za mnou lezou s těmi novými zaměstnanci, je to tak?“

„Cože to?“

„Je to proto, že nesnáším, když se musím přivítat s každým novým zaměstnancem?“

„No... i tato skutečnost mohla přispět k našemu rozhodnutí.“

„Mně to bylo hned jasné. To vám určitě naprášil ten zrzoun z australsko-pacifické divize, co?“

„To nemohu potvrdit. Interní předpisy. Je mi líto.“

Mithra pod stolem zaryla prsty do dlaní. Tohle není fér. Vůbec to není fér. Právě si koupila vlastní byt. Rodiče jí na něj přidali spoustu peněz. Přece teď nepřijde o práci. Možná by se to dalo řešit přes odbory. Vždyť platí příspěvky. Ale co by asi tak udělali? Když byla naposledy na schůzi, najednou do místnosti vstřčil hlavu jeden člen vedení společnosti a začal se vyptávat, co tam všichni dělají. „Copak se k vám chováme špatně?“ vyptával se pořád dokola. „Proč tady takhle dřepíte, když byste měli pracovat? Máte snad s něčím problém?“ Na příští schůzi už se neukázala ani noha.

„Takže končím. Je to všechno?“ Mithra nasadila kamenný výraz.

„Obávám se, že je to tak. Nic osobního.“ Jeho párátko už zase viselo nad obrazovkou tabletu. Evidentně čekal na to, až se zvedne a zmizí.

Mithřinu mysl ovládl naprostý zmatek. Její tělo se samo zvedlo, vyšlo ze dveří a levitovalo chodbou směrem k výtahu. Najednou jako by se vzpamatovala. Tváře jí začaly tepat vztekem a v rukou cítila mravenčení. Otočila se. Musí mu říct, kam

přesně si má strčit ty seznamovací tanečky s novými zaměstnanci! Odkudsi z hrdla se jí začalo ozývat temné vrčení. Rozrazila dveře do jeho kanceláře a rozkročila se. Její velkolepý výstup se však zadrhl hned v počátku. Nepočítala s vratným pantovým mechanismem a jak stála uprostřed, vracející se veřeje ji zezadu nakoply, až poskočila. Otočila se na patě, aby si to s nimi vyřídila, když tu Globální Koordinátor promluvil.

„Ovšem,“ hovořil, jako kdyby rozvíjel příjemně se vyvíjející konverzaci, od které si Mithra musela na moment odskočit, „měli bychom pro tebe takovou prácičku. Prosím, posad' se.“

Mithra s nevolí zjistila, že si opět sedá do židle. „Oč jde?“ Založila ruce ve snaze dát najevo svůj vzdor.

„Úplná novinka,“ odpověděl Globální Koordinátor. „Někdo musí být první. Začneš okamžitě. Potřebujeme od tebe, abys aktualizovala jednoho cestovního průvodce.“

„To jako psát knihu?“

„Přesně tak. Jde o pracovní pozici výkonného autora.“

„Teda...“ Zhluboka se nadechla ve snaze najít ztracenou rovnováhu. „To je paráda. Popravdě, už jsem se prve skoro lekla. Já sice vím, že nejsem na odpis, ale stejně...“ Cítila, že se do toho zase začíná zamotávat. Napadlo ji, že by měla raději počítat do sta. Ať už se dopočítá, nebo ne. „Vlastně jsem ani nevěděla, že tady nějaká pracovní pozice výkonného autora vůbec *existuje*.“

„Naprostá novinka. Chceme být pořád o krok vpředu. Je to zkušební projekt. A ty máš to štěstí, že budeš pokusné morče.“

„Takže mám pořád práci?“

„Ještě lepší práci. Dostaneš novou smlouvu. Na pozici výkonného autora.“

„A jaký je vlastně rozdíl mezi výkonným a normálním autorem?“

Netrpělivě zabubnoval prsty o desku stolu. „Výkonný autor má méně zkušeností. Ale brzy je získá.“

„Takže má i menší plat?“

Opět se na ni podíval a zvedl výhružně párátko. „Hele, jsme tady všichni přátelé, je to tak? Staráme se o tebe dobře, je to tak? Protože jestli máš opačný pocit, tak vždycky můžeš jít pracovat někam jinač. Myslím, že jsem se vyjádřil naprosto jasně. Vyjmout! Vložit!“

„Já akorát...“

„Ticho, ticho...“ Párátko teď mířilo Mithře do tváře. „Uvědomuješ si, kolik lidí se přede mnou plazí, aby takovou práci dostali? Buď k sobě chvíli upřímná. Nemysli si, že jsi něco víc než ostatní. Nejsi. Pro nějaké primadony v téhle firmě není místo. Je ti to jasný? Kopírovat!“

„Akorát...“

„Zahráváš si, děvče, opravdu si zahráváš.“ Prohrábl si vlasy a znovu propletl prsty. „Chci k tobě být naprosto upřímný. Jestli si to potřebuješ promyslet, tak je to znamení, že ta práce není pro tebe ta pravá. Většina lidí by vraždila, aby mohla pracovat jako výkonný autor. Nic by si nerozmýšleli. Tohle je práce, o které všichni sní!“

„Já vím, já vím. Já akorát nikdy moc necestovala. Totiž, cestovala jsem, ale...“ Snažila se rozpomenout, co přesně navykládala u přijímacího pohovoru. Když ji tehdy požádali o nějaký zajímavý cestovatelský zážitek, vypůjčila si historku svého táty o tom, jak ho jednou v termálních lázních v Japonsku zasypal sněh. Snažila se vzbudit dojem, že zeměkouli objela aspoň pětkrát, ačkoliv ve skutečnosti byla akorát jednou s tetičkou Flo týden na Fidži. Členům přijímací komise dokonce ukázala malé tetování na kotníku a řekla jim, že jí ho udělal v chýši na stromě jeden samoánský šaman na atolu Bikini. Pravda ovšem byla taková, že jeho autorem byl jeden kamarád jejího bratra a flaška Johnnyho Walkera.

Párátko Globálního Koordinátora nicméně stále trčelo ve vzduchu. „Tak chceš tu práci, nebo ne?“

„Ano. Chci.“